

ພຣະທຳດານເຢຣີ - ໜຶ່ງຮ້ອຍຫົກສິບເອັດ

ບົດບາດຂອງໂຣມໃນການສະຖາປະນານິຕິແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ:
ການພິຈາລະນາຢ່າງລະອຽດໃນດານເຢຣີ 11

Jeff Pippenger
2024-03-27

ນິຕິໃນດານເຢຣີ 11 ເປັນຈຸດອ້າງອີງຫຼັກສຳລັບນິຕິທັງປວງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ,
ແລະນິຕິໃນບົດທີ 11 ນັ້ນຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໂດຍສັນຍາລັກຂອງໂຣມ.

ແລະໃນເວລາເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະມີຫຼາຍຄົນລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້:
ທັງພວກຄົນບຸນສະດົມໃນໝູ່ຊົນຊາດຂອງເຈົ້າຈະຍົກຕົນຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນານິຕິນັ້ນ;
ແຕ່ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງ. ດານເຢຣີ 11:14.

ໃຈນໄດ້ອະທິບາຍຂໍ້ພຣະຄຳກ່ອນໜ້ານັ້ນດັ່ງນີ້:

“ເມື່ອຊາວອາໄມຣ໌ໄດ້ຮັດໃຫ້ມາດຕະຖານແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຕົນເຕັມບໍລິບູນແລ້ວ,
ສະຖານທີ່ຂອງເຂົາກໍຖືກມອບໃຫ້ແກ່ອັຣ໌ຊາເອນ, ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອອັຣ໌ຊາເອນ,
ໂດຍດຳເນີນຕາມວິຖີຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ໄດ້ຮັດໃຫ້ຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າເຕັມເຊັ່ນກັນ,
ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຍົກອານາຈັກບາບີໂລນຂຶ້ນ, ແລະໄດ້ຍຶດເອົາທຸກສິ່ງໄປ.
ເມື່ອບາບີໂລນໄດ້ຮັດໃຫ້ຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຕົນເຕັມແລ້ວ, ອຳນາດກໍຖືກໂອນໄປສູ່ເປີເຊຍ.
ແລະເມື່ອທູດສະຫວັນໄດ້ຫັນໄປເບື້ອງດ້ວຍຄວາມອະທຳຂອງຊາວເປີເຊຍ, ເຈົ້ານາຍແຫ່ງກຣີຊິກເຂົ້າມາ
ແລະກວາດລ້າງມັນໄປ.”

“ແລະອຳນາດຂອງກຣີຊິກຈະດຳລົງຢູ່ດົນພຽງໃດ? ມັນຈະຖືກທຳລາຍເມື່ອໃດ?
‘ເມື່ອພວກຜູ້ວ່າລະເມີດໄດ້ຖືກຄວາມເຕັມບໍລິບູນ.’
ຊາດນັ້ນຈະຢືນຢູ່ຈົນກວ່າມັນຈະເຕັມມາດຕະການແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຕົນ,
ແລະແລ້ວອຳນາດນັ້ນຈຶ່ງຖືກຖ່າຍໂອນໄປສູ່ອານາຈັກອື່ນ. ອຳນາດທີ່ມັນຖືກຖ່າຍໂອນໄປສູ່ນັ້ນແມ່ນໂຣມັນ
ດັ່ງທີ່ຮຽນຈາກ ດານເຢຣີ 11:14. ‘ແລະໃນສະໄໝເຫຼົ່ານັ້ນ
ຈະມີຫຼາຍຄົນລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້;
ທັງພວກນັກບຸນແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າຈະຍົກຕົນຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນານິຕິ; ແຕ່ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງ.’
ຊາດນີ້ຖືກຊີ້ອອກວ່າເປັນຊາດແຫ່ງນັກບຸນ—ບຸດຫຼານແຫ່ງນັກບຸນ ດັ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມຂ້າງຂອບໄດ້ກ່າວໄວ້.”

“ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ບັດນອຶນາຈັກໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້,
ແລະເພື່ອຫຍັງ?—‘ບຸດຫຼານຂອງພວກບຸນສະດົມຈະຍົກຕົນຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນານິຕິ.’
ເມື່ອຊາດນີ້ບາກົດຂຶ້ນໃນເວທີປະຫວັດສາດ, ເມື່ອນັ້ນສິ່ງທີ່ສະຖາປະນານິຕິກໍເຂົ້າມາ,
ສິ່ງທີ່ເປັນຈຸດປະສົງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ປະການໜຶ່ງຂອງນິຕິ, ເປັນຫຼັກໝາຍສຳຄັນສູງສຸດພຽງປະການດຽວໃນແ
ນວເສັ້ນຂອງນິຕິທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໂດຍຜ່ານບັນດາຜູ້ພະຍາກອນສຳລັບທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ.” A. T.
Jones, The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries, 6.

ໃຈນສັກວ່າ ເມື່ອອຳນາດໂຣມັນ “ເຂົ້າມາບາກົດໃນເຫດການ ແລ້ວສົ່ງນັ້ນກໍເຂົ້າມາ ຊຶ່ງສະຖາປະນາ” ...
“ເສັ້ນແຫ່ງການເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໄວ້ໂດຍຜ່ານພວກຜູ້ພະຍາກອນສຳລັບທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ.”
ໃນປະຫວັດສາດຂອງມົນເລີ ພວກໂບຣແຕສແຕນໄດ້ສອນ ດັ່ງທີ່ Laodicea Adventism ສອນຢູ່ໃນບົດຈຸບັນ
ວ່າ “ພວກໃຈນແຫ່ງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ” ໝາຍເຖິງ Antiochus Epiphanes, ກະສັດແຫ່ງເຊລຊີດີຜູ້ໜຶ່ງ
ຜູ້ປົກຄອງຕັ້ງແຕ່ 175 ຫາ 164 ກ່ອນ ຄ.ສ. ລາວເປັນສະມາຊິກຂອງລາຊະວົງເຊລຊີດີ

ຊຶ່ງເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາລັດຜູ້ສືບທອດຂອງກຣີກ ທີ່ກົດອອກມາຈາກການແຕກສະລາຍຂອງຈັກກະພັດຂອງ Alexander the Great.

ຄວາມບໍ່ເຫັນພ້ອງກັນເກືອບເລື້ອງນີ້ມີຄວາມຈຳເພາະເຈາະຈົງຫຼອຍໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite ຈົນກະທັ້ງການລະບຸຕົວຂອງ Antiochus Epiphanes ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນແຜນພູມບຸກເບີກປີ 1843.

ການອ້າງເຖິງ Antiochus ໃນແຜນພາບນັ້ນ

ເປັນການອ້າງເຖິງພຽງຢ່າງດຽວຕໍ່ສິ່ງທີ່ພົບໃນພຣະວາຈາພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມັນຖືກວາງໄວ້ທີ່ນັ້ນເພື່ອຫັກລ້າງຄຳສອນຜິດຂອງພວກ Protestant ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ

ຊຶ່ງບັດນັກເປັນຄຳສອນຜິດຂອງ Laodicean Adventism. ບໍ່ແນ່ນອນວ່າ William Miller

ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເທົ່າໃດເຖິງຄວາມສຳຄັນແຫ່ງການເຂົ້າໃຈວ່າ Rome ເປັນອຳນາດຜ່າຍໂລກທີ່ສະຖາປະນາ "ແນວເສັ້ນແຫ່ງນິມິດທັດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໂດຍຜ່ານບັນດາຜູ້ພະຍາກອນສຳລັບຕະຫຼອດການເວລາ," ແຕ່ສິ່ງນັ້ນກໍຊັດເຈນພໍທີ່ຈະບ້ອງກັນຢ່າງໜັກແໜ້ນຂັດທັດຈົນວ່າ Rome ເປັນຜູ້ສະຖາປະນານິມິດທັດ.

ບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ມີນິມິດ ປະຊາຊົນກໍພິນາດໄປ; ແຕ່ຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ສຸພາສິດ 28:14.

ໃຊ້ໄວໂມນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ ບ່ອນໃດທີ່ບໍ່ມີນິມິດ ປະຊາຊົນກໍພິນາດ; ແລະຄຳພາສາເຮັບຮົວທີ່ເປັນວ່າ "ນິມິດ" ໃນຂໍ້ທີ່ສືບສົ່ງແມ່ນຄຳດຽວກັນກັບທີ່ປາກົດໃນສຸພາສິດຂອງໃຊ້ໄວໂມນ.

ນິມິດນັ້ນເປັນເລື່ອງແຫ່ງຄວາມເປັນຫຼືຄວາມຕາຍ, ແລະ "ນິມິດ"

ນັ້ນຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໂດຍສັນຍະລັກຂອງໂຣມ. ຄຳວ່າ "ນິມິດ" ໃນຂໍ້ທີ່ສືບສົ່ງ

ກໍແມ່ນຄຳດຽວກັນກັບຄຳທີ່ໃຊ້ສຳລັບນິມິດໃນ ຮາບາກຸກ ບົດທີສອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍິນຢູ່ເທິງຍາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຈະຂຶ້ນໄປປະຈຳຢູ່ເທິງຫໍຄອຍ, ແລະຈະເຜົາຄອຍເບິ່ງວ່າ ພຣະອົງຈະກ່າວອັນໃດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອຖືກຕີຕີອັນ.

ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຂຽນນິມິດນັ້ນໄວ້,

ແລະຈົ່ງເຮັດໃຫ້ແຈ້ງເທິງແຜ່ນຈາລຶກ, ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ້າວມັນຈະໄດ້ແລ່ນ.

ເພາະວ່ານິມິດນັ້ນຍັງມີໄວ້ສຳລັບເວລາອັນກຳນົດໄວ້, ແຕ່ໃນບັນຍາຍມັນຈະກ່າວ, ແລະຈະບໍ່ມີສາ:

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຊັກຊ້າ, ກໍຈົ່ງຄອຍມັນ; ເພາະວ່າມັນຈະມາຢ່າງແນ່ນອນ, ມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ." ຮາບາກຸກ 2:1-3.

ຄຳວ່າ "reproved" ໃນຂໍ້ທີ່ອັດ ຫມາຍເຖິງ "ໂຕ້ຖຽງກັບ". William Miller

ແມ່ນຍາມເຜົາທີ່ຖືກຕັ້ງໄວ້ເທິງຫໍຄອຍ ໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ, ແລະເມື່ອໃນສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

ລາວໄດ້ຖາມວ່າຕົນຄວນຈະຕອບຢ່າງໃດໃນການໂຕ້ຖຽງແຫ່ງປະຫວັດຂອງລາວ,

ລາວກໍໄດ້ຮັບຄຳບອກໃຫ້ຂຽນນິມິດນັ້ນ, ຊຶ່ງຖືກສະຖາປະນາໂດຍສັນຍາລັກຂອງ Rome.

ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂັດທັດຈົນ, ເມື່ອກຸ່ມ Millerites ໄດ້ຈັດທຳແຜນພູມບຸກເບີກປີ 1843 ຂຶ້ນ

ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງຮາບາກຸກສາມຂັ້ນ,

ພວກເຂົາໄດ້ອ້າງອີງເຖິງໃຈກາງຂອງການໂຕ້ຖຽງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ. ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສວ່າ

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າການອ້າງອີງຂອງພວກເຂົາເຖິງຂໍ້ໂຕ້ຖຽງອັນໃໝ່ເຂລາທີ່ວ່າ Antiochus Epiphanes

ແມ່ນອຳນາດຜູ້ທີ່ສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງການໂຕ້ຖຽງໃນຮາບາກຸກບົດທີສອງ, ແຕ່ Sister

White ໄດ້ກ່າວວ່າແຜນພູມນັ້ນ "directed by the hand of the Lord, and should not be altered,"

ດັ່ງນັ້ນ ການອ້າງອີງເຖິງການໂຕ້ຖຽງໃນແຜນພູມນັ້ນ ຈຶ່ງມາຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກ Millerites ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນວັນທີ 19 ເມສາ 1844

ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນ Habakkuk ແລະໃນຄຳອຸປະມາຂອງ

Matthew ກ່ຽວກັບຍິງຟິມມະຈັນສິບຄົນ. ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເຂົ້າໃຈອີກວ່າ
ຄຳພະຍາກອນທັງສອງປະການນັ້ນເຊື່ອມໂຍງໂດຍກົງກັບ Ezekiel ບົດທີ 12 ບ່ອນທີ່ Ezekiel
ໄດ້ລະບຸໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ທີ່ຜົນແຫ່ງນິມິດທຸກປະການຈະເກີດຂຶ້ນ. ຄຳວ່າ "ນິມິດ" ນັ້ນ ແມ່ນຄຳພາສາ Hebrew
ຄຳດຽວກັນກັບພື້ນຖານເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ໃນຂະນະນີ້. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ Jones
ກ່າວໄດ້ຖືກຕ້ອງເມື່ອລາວກ່າວວ່າ, "ເມື່ອ" Rome "ບາກົດເຂົ້າມາໃນສາກ,
ເມື່ອນັ້ນສິ່ງທີ່ສະຖາປະນານິມິດກໍ່ເຂົ້າມາ, ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ເປັນຈຸດປະສົງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ປະການໜຶ່ງຂອງນິມິດ,
ເປັນຫຼັກໝາຍສຳຄັນທີ່ສຸດອັນດຽວໃນແນວຂອງນິມິດ
ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຜ່ານບັນດາຜູ້ພະຍາກອນສຳລັບທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ." Rome
ເປັນຜູ້ສະຖາປະນານິມິດທັງໝົດແຫ່ງພຣະວະຈະນະພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະໂດຍຈິງແລ້ວຍິ່ງກວ່ານັ້ນ
ໂຄງສ້າງທັງໝົດຂອງບົດທີ 11 ກໍ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງ Rome.

ເມື່ອ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ອ້າງເຖິງການສຳເລັດຢ່າງສຸດທ້າຍຂອງການເຮັດບົດທີ 11 ແລະກ່າວວ່າ
"ປະຫວັດສາດຈຳນວນຫຼາຍທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນນີ້ ຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ,"
ນາງກຳລັງຊີ້ບອກວ່າ ປະຫວັດສາດໃນບົດທີ 11 ທີ່ໄດ້ສຳເລັດໄປແລ້ວນັ້ນ
ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຂໍ້ພຣະຄຳສຸດທ້າຍໃນການເຮັດບົດທີ 11. ຫົວຂໍ້ຂອງຂໍ້ພຣະຄຳສຸດທ້າຍໃນບົດທີ 11
ແມ່ນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ, ຜູ້ຊົງໃນທຶນນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງໂຮມສະໄໝໃໝ່. ດັ່ງນັ້ນ
ປະຫວັດສາດໃນການເຮັດບົດທີ 11 ທີ່ຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ ຈຶ່ງເປັນປະຫວັດສາດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງໂຮມ.

ໃນຫຼັກຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດທີສິບເອັດ ໂຮມສະໄໝໃໝ່ (ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ)
ໄດ້ພິຈາລະນາທາງພູມສາດສາມປະການ. ໃນຂໍ້ທີ່ສິບ ມັນໄດ້ພິຈາລະນາກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້
(ອະດີດສະຫະພາບໂຊວຽດໃນປີ 1989), ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ
(ສະຫະລັດອາເມລິກາໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້), ແລະ ອີຢິບ (ໂລກທັງໝົດ
ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສະຫະປະຊາຊາດ.) ໃນການເຮັດບົດ 11 ໂຮມນອກຮີດຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນຜູ້ພິຈາລະນາ
ທາງພູມສາດສາມປະການເພື່ອຍຶດເອົາໂລກທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນເວລານັ້ນ, ແລະຕໍ່ມາ
ໂຮມສັນຕະປາບາກຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນຜູ້ພິຈາລະນາທາງພູມສາດສາມປະການເພື່ອຍຶດເອົາໂລກ.

ໂຮມນອກສາສະໜາຖືກກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນບົດນີ້ໃນຂໍ້ທີ່ສິບສີ່
ເພື່ອຊີ້ບອກວ່າມັນເປັນສັນຍາລັກທີ່ສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ,
ແຕ່ການກ່າວຂຶ້ນສູ່ອຳນາດຂອງມັນບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງຈົນກວ່າຈະເຖິງຂໍ້ທີ່ສິບຫົກ. ອານາຈັກຂອງອາເລັກຊານເດີ
ມະຫາລາດ ໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສີ່ສ່ວນ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະວາຈາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ທັງສີ່ສ່ວນນັ້ນໄດ້ຮັບຮອບມເຂົ້າເປັນສອງຄູ່ຕ່າງໜ້າຢ່າງວ່ອງໄວ
ຊຶ່ງໃນເລື່ອງລາວຄຳພະຍາກອນທີ່ດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງຕອນຈົບຂອງບົດນັ້ນ ໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນ
ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ ຫຼື ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ. ໃນຂໍ້ທີ່ສິບສີ່
ອຳນາດທີ່ກຳລັງລຸກຂຶ້ນຂອງໂຮມຖືກກ່າວເຖິງວ່າເປັນອຳນາດທີ່ຈະສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ,
ແຕ່ບັນດາເລື່ອງທີ່ກຳລັງຖືກກ່າວເຖິງຢູ່ນັ້ນ
ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງຊາກອານາຈັກທີ່ຫຼົງເຫຼອຂອງອາເລັກຊານເດີ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນດ້ວຍກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ
ແລະ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້.

ໃນຂໍ້ທີ່ສິບຫ້າ ກະສັດທັງສອງນັ້ນຍັງຄົງກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່, ແລະກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອກຳລັງເປັນຜ່າຍມື້ໄຊ.
ແຕ່ໃນຂໍ້ທີ່ສິບຫົກ ໂຮມໄດ້ມາຮອດ ແລະຂໍ້ພຣະຄຳໄດ້ກ່າວວ່າ, "ແຕ່ຜູ້ທີ່ມາຕໍ່ສູ້ກັບລາວ," ໝາຍຄວາມວ່າ
ເມື່ອໂຮມມາຕໍ່ຕ້ານກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ ຜູ້ທີ່ມາກໍ່ມີໄຊເໝືອນກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ນັ້ນ,
ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຈະບໍ່ສາມາດຍືນຕໍ່ຕ້ານໂຮມໄດ້. ໂຮມເປັນຜ່າຍມື້ໄຊ, ແລະໃນຂໍ້ທີ່ສິບຫົກ
ໂຮມຍັງຈະໄດ້ຍືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດຂອງຢູດາດ້ວຍ. ໃນຂໍ້ທີ່ສິບເຈັດ ໂຮມຈະ
"ຕັ້ງໜ້າຂອງຕົນເພື່ອເຂົ້າໄປດ້ວຍກຳລັງແຫ່ງອານາຈັກທັງໝົດຂອງຕົນ." ລາວໄດ້ຍຶດເອົາກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຍືນຍົງຕໍ່ໜ້າລາວໄດ້, ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ຍຶດເອົາຢູດາ, ແລ້ວລາວກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອີຢິບ.

ແລະໃນເວລາເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະມີຫຼາຍຄົນລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານກະສັດແຫ່ງເກຣັກໃຕ້:
ທັງພວກບຸນຊົງໃນໝູ່ຊົນຊາດຂອງເຈົ້າກໍຈະຍົກຕົນຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນານິມົດນັ້ນ; ແຕ່ພວກເຂົາຈະລົ້ມລົງ.
ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດແຫ່ງເກຣັກເຫຼົ່ານີ້ຈະມາ, ແລະຈະກໍ່ເປັນລັອມເມອີງ,
ແລະຍຶດເອົານະຄອນທີ່ມີປ້ອມໝັ້ນຄົງທີ່ສຸດ: ແລະກອງກຳລັງຂອງເກຣັກໃຕ້ຈະຕ້ານທານບໍ່ໄດ້,
ທັງຊົນຊາດທີ່ຄັດເລືອກຂອງເຂົາກໍຈະຕ້ານທານບໍ່ໄດ້, ແລະຈະບໍ່ມີເລືອກກຳລັງໃດໆທີ່ຈະຕ້ານທານໄດ້.
ແຕ່ຜູ້ທີ່ມາຕໍ່ຕ້ານເຂົາຈະກະທຳຕາມໃຈປາດຖະໜາຂອງຕົນເອງ, ແລະຈະບໍ່ມີໃຜຍືນຍົງຕໍ່ໜ້າເຂົາໄດ້:
ແລະເຂົາຈະຍືນຍົງໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ, ຊຶ່ງໂດຍມືຂອງເຂົາຈະຖືກຜາດໄປ.
ເຂົາຈະຕັ້ງໜ້າເຂົ້າມາດ້ວຍກຳລັງແຫ່ງອານາຈັກທັງໝົດຂອງເຂົາ, ແລະພວກຄົນທຸ່ງທຳກັບເຂົາ;
ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະກະທຳ: ແລະເຂົາຈະຍົກມອບບຸດສາວແຫ່ງຍິງໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ເພື່ອທຳໃຫ້ນາງເສຍອິດສະລະ:
ແຕ່ນາງຈະບໍ່ຍືນຍົງຜ່າຍເຂົາ ແລະຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຂົາ. ດານເຮອນ 11:14–17.

ການມີໄຊຊະນະທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນການສຳເລັດເປັນຈົງຂອງພຣະທຳດານເຮອນ ບົດທີ 8.

ແລະຈາກໃນພວກມັນອັນໜຶ່ງ ໄດ້ມີເຂົ້າໜ້ອຍອັນໜຶ່ງອອກມາ, ຊຶ່ງໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງ,
ໄປທາງເກຣັກໃຕ້, ແລະໄປທາງເກຣັກເໜືອ, ແລະໄປທາງແຜ່ນດິນອັນງົດງາມ. ດານເຮອນ 8:9.

ເຂົ້າໜ້ອຍໃນຂໍ້ນີ້ ແມ່ນໂຣມັນນອກສາສະໜາ, ແລະ ຂໍ້ນີ້ໄດ້ຊີ້ບອກ,
ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ສັບສົນສຳເລັດໃນບົດທີສິບເອັດ,
ວ່າໂຣມັນນອກສາສະໜາຈະພິຈິດສາມພາກພື້ນທາງພູມສາດ ໃນຂະນະທີ່ມັນເຂົ້າຄອບຄອງໂລກ.
ພາກພື້ນເຫຼົ່ານັ້ນຄື ພາກໃຕ້ (ອີຢິບ), ພາກຕາເວັນອອກ (ຊີເຣຍ, ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ) ແລະ
ແຜ່ນດິນອັນງົດງາມ (ຢູດາ). ປະຫວັດສາດໃນຂໍ້ສັບສົນ ແລະ ສັບເຈັດ ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການພິຈິດສາ
າມຂຶ້ນຕອນທາງປະຫວັດສາດຂອງໂຣມສະໄໝໃໝ່ໃນຂໍ້ສັບສົນສຳເລັດສາມ, ເພາະດັ່ງທີ່ຊິດສະເຕີ້ໄວທ໌
ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, “ປະຫວັດສາດຫຼາຍສ່ວນທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນການສຳເລັດຄຳພະຍາກອນນີ້ ຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ.”

“ເຖິງແມ່ນວ່າ ອີຢິບບໍ່ສາມາດຕ້ານທານຕໍ່ອັນຕີໂອຄລັສ, ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ, ໄດ້
ແຕ່ອັນຕີໂອຄລັສກໍບໍ່ສາມາດຕ້ານທານຕໍ່ຊາວໂຣມັນ, ຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນໄດ້ຍົກທັບມາຕໍ່ຕ້ານເຂົາ.
ບັນດາອານາຈັກທັງຫຼາຍບໍ່ອາດຕ້ານທານອຳນາດທີ່ກຳລັງຜຸດຂຶ້ນໄດ້ອີກຕື່ມ. ຊີເຣຍໄດ້ຖືກພິຈິດ
ແລະຖືກຜະນວກເຂົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຈັກກະພັດໂຣມັນ ເມື່ອ Pompey, BC 65, ໄດ້ຍຶດຊັບສິນຂອງ
Antiochus Asiaticus ໄປຈາກເຂົາ ແລະປ່ຽນຊີເຣຍໃຫ້ເປັນແຂວງໜຶ່ງຂອງໂຣມ.”

“ອຳນາດດຽວກັນນັ້ນກໍຈະຕັ້ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນບໍລິສຸດ ແລະ ຜານຜົນມັນເສຍ.
ໂຣມໄດ້ເຂົ້າຟ້ວພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຄື ຊາວຢິວ ໂດຍການເປັນພັນທະມົດ, ໃນປີ 162 ກ່ອນ
ຄ.ສ., ນັບແຕ່ວັນທີ່ນັ້ນມາ ມັນຈຶ່ງຖືກສະຖານະອັນໂດດເດັ່ນໃນປະຕິທິນຄຳພະຍາກອນ.
ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນບໍ່ໄດ້ຮັບອຳນາດປົກຄອງເໜືອແຂວງຢູດາໂດຍການພິຈິດຢ່າງແທ້ຈິງ ຈົນກວ່າປີ
63 ກ່ອນ ຄ.ສ.; ແລະ ຕໍ່ມາກໍເກີດຂຶ້ນດັ່ງນີ້.”

“ເມື່ອ Pompey ກັບຄືນມາຈາກການຍົກທັບຂອງຕົນຕໍ່ຕ້ານ Mithridates ກະສັດແຫ່ງ Pontus,
ຜູ້ຊຶ້ງອຳນາດສອງຄົນຄື Hyrcanus ແລະ Aristobulus ກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັນເພື່ອຊຶ້ງມົງກຸດແຫ່ງ Judea.
ຄະດີຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳມາສູ່ Pompey,
ຜູ້ຊຶ້ງໃນບໍລິເວນໄດ້ເຫັນແຈ້ງເຖິງຄວາມບໍ່ຊອບທຳໃນຂໍ້ອ້າງຂອງ Aristobulus,
ແຕ່ບາຖະໜາຈະເລືອນການຕັດສິນໃນເລື່ອງນີ້ໄປຈົນກວ່າຫຼັງຈາກການຍົກທັບເຂົ້າ Arabia
ອັນເປັນທີ່ປາດຖະໜາມາດົນນານຂອງຕົນ, ໂດຍໃຫ້ຄຳສັນຍາວ່າຈາກນັ້ນຈະກັບຄືນມາ
ແລະຈັດການກົດການຂອງພວກເຂົາຕາມທີ່ຈະເຫັນວ່າຍຸດຕິທຳ ແລະເໝາະສົມ. Aristobulus,
ເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ກັນອັນແທ້ຈິງຂອງ Pompey, ຈຶ່ງຮັບກັບໄປ Judea, ຕັດອາວຸດໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງຕົນ,

ແລະກະກຽມສຳລັບການຕໍ່ຕ້ານຢ່າງເຂັ້ມແຂງ, ຕັ້ງໃຈວ່າບໍ່ວ່າຈະຕ້ອງເສຍຫາຍບານໃດ
ກໍຈະຮັກສາມັງກຸດໄວ້, ຊຶ່ງລາວເຫັນວ່າຈະຖືກຕັດສິນໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ. Pompey
ຕິດຕາມຜູ້ໜີໜີນຢ່າງໃກ້ຊິດ. ເມື່ອລາວເຂົ້າໃກ້ Jerusalem, Aristobulus,
ເລີ່ມສຳນຶກເສຍໃຈຕໍ່ແນວທາງຂອງຕົນ, ໄດ້ອອກມາພົບລາວ
ແລະພະຍາຍາມປະນີປະນອມເລື່ອງລາວໂດຍໃຫ້ຄຳສັນຍາວ່າຈະຍອມຈຳນົນໂດຍສົມເຊີຍ
ແລະຈ່າຍເງິນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. Pompey, ຍອມຮັບຂໍສະເໜີ, ຈຶ່ງສົ່ງ Gabinus
ນຳກຳລັງທະຫານກອງໜຶ່ງໄປຮັບເງິນ. ແຕ່ເມື່ອນາຍພົນຮອງຜູ້ນັ້ນໄປຮອດ Jerusalem,
ລາວກໍພົບວ່າປະຕູເມືອງຖືກປິດໃສ່ຕຳນລາວ, ແລະມີການບອກລາວລົງມາຈາກເທິງກຳແພງວ່າ
ເມືອງນັ້ນຈະບໍ່ຍືນຕາມຂໍຕົກລົງ."

"ບອມເຟ ບໍ່ຍອມໃຫ້ຕົນຖືກຫລອກລວງໃນລັກສະນະນີ້ໂດຍບໍ່ມີການລົງໂທດ,
ຈຶ່ງໃສ່ໄສ້ຕຣວນອາຣີສໂຕບູລຸສ ຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ກັກຕົວໄວ້ກັບຕົນ,
ແລະໃນທັນທີກໍຍົກທັບທັງໝົດເຄື່ອນໄປຕໍ່ຕ້ານເຢຣູຊາເລັມ.
ພວກຝ່າຍອາຣີສໂຕບູລຸສປະສົງຈະປ້ອງກັນເມືອງນັ້ນ; ສ່ວນພວກຝ່າຍຣີຣະຄານຸສ
ປະສົງຈະເປີດປະຕູເມືອງ. ຝ່າຍຫລັງມີຈຳນວນຫລາຍກວ່າ ແລະເປັນຝ່າຍຊະນະ, ດັ່ງນັ້ນ ບອມເຟ
ຈຶ່ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າເມືອງໄດ້ຢ່າງເສລີ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພວກສະໜັບສະໜູນອາຣີສໂຕບູລຸສ
ຈຶ່ງຖອນຕົວໄປຍັງພູແຫ່ງພຣະວິຫານ, ໂດຍຕັ້ງໃຈແນວແນວຢ່າງສົມບູນວ່າຈະປ້ອງກັນສະຖານທີ່ນັ້ນ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ ບອມເຟ ຕັ້ງໃຈຈະຕໍ່ໃຫ້ແຕກ. ເມື່ອຄົບສາມເດືອນ
ກໍໄດ້ຈະກຳແພງເປັນຊ່ອງໂຫວ່ພຽງພໍສຳລັບການບຸກໂຈມຕີ,
ແລະສະຖານທີ່ນັ້ນກໍຖືກຍຶດໄດ້ດ້ວຍຄົນດາບ. ໃນການສັງຫານອັນນຳສະຫວັນພ້ອມນັ້ນ
ມີຄົນຖືກຂ້າຕາຍສູບສອງພັນຄົນ. ນັກປະຫວັດສາດກ່າວວ່າ ເປັນພາບທີ່ສະຫວັນໃຈຢ່າງຍິ່ງ
ທີ່ໄດ້ເຫັນພວກບຸໂຮຫິດ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະກອບພິທີຮັບໃຊ້ອັນສັກສິດ
ຍັງຄົງດຳເນີນວຽກງານຕາມຄວາມເຄື່ອນຂອງຕົນຕໍ່ໄປ ດ້ວຍມືອັນສະງົບ ແລະຈຸດປະສົງອັນໜັກແໜ້ນ,
ບານປະໜົງບໍ່ຮູ້ສຶກຕໍ່ຄວາມວຸ່ນວາຍອັນບຳຄັງນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າຮອບດ້ານຂອງພວກເຂົາ
ມີສະຫາຍຂອງພວກເຂົາກຳລັງຖືກສັງຫານ,
ແລະເຖິງແມ່ນວ່າຫລາຍເທື່ອເລືອດຂອງພວກເຂົາເອງກໍປະປົນກັບເລືອດແຫ່ງເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຂົາ."

"ເມື່ອໄດ້ຮັດໃຫ້ສັງຄາມສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ, ໂບມເບຣໄດ້ທຳລາຍກຳແພງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,
ຍົກຍ້າຍຫຼາຍເມືອງອອກຈາກອຳນາດການປົກຄອງຂອງຢູເດຍໄປຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຊີຣີຍ,
ແລະບັງຄັບໃຫ້ຊາວຢິວເສຍສ່ວຍອາກອນ. ດັ່ງນັ້ນ
ເຢຣູຊາເລັມຈຶ່ງໄດ້ຕົກຢູ່ໃນມືຂອງອຳນາດນັ້ນດ້ວຍການພິຊິດເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ອຳນາດຊຶ້ງຈະຍຶດຄອງ
'ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ' ໄວ້ໃນກຳມະໄຕຫຼັກຂອງຕົນ ຈົນກວ່າມັນຈະທຳລາຍມັນຈົນໝົດສິ້ນ."

"ຂໍ້ 17. ເຂົາຈະຫັນໜ້າຂອງຕົນເພື່ອເຂົ້າມາດ້ວຍກຳລັງແຫ່ງອານາຈັກທັງສິ້ນຂອງຕົນ,
ແລະບັນດາຜູ້ທຸ່ງທຳຈະຢູ່ກັບເຂົາ; ເຂົາຈະກະທຳດັ່ງນັ້ນ;
ແລະເຂົາຈະຍົກມອບບຸດສາວແຫ່ງບັນດາຍິງໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ເພື່ອທຳລາຍນາງ; ແຕ່ນາງຈະບໍ່ຍືນຍົງຝ່າຍເຂົາ,
ແລະຈະບໍ່ເປັນຝ່າຍຂອງເຂົາ."

"ບີຊັບ ນິວຕັນ ໄດ້ສະເໜີການອ່ານອີກແບບໜຶ່ງສຳລັບຂໍ້ນີ້,
ຊຶ່ງເບິ່ງຄືວ່າຈະສະແດງຄວາມໝາຍໄດ້ຊັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ, ດັ່ງນີ້: 'ລາວຈະຕັ້ງໜ້າຂອງລາວດ້ວຍ
ເພື່ອເຂົ້າໄປດ້ວຍກຳລັງໃນອານາຈັກທັງໝົດ.' ຂໍ້ 16 ໄດ້ນຳພວກເຮົາລົງມາເຖິງການພິຊິດຊີຣີຍ ແລະ
ຢູເດຍໂດຍພວກໂຣມັນ. ກ່ອນໜ້ານີ້ໂຣມໄດ້ພິຊິດມາເຊໂດນ ແລະ ເທຣດແລວ໌. ບັດນີ້
ອີຍິບເປັນສັງຄົມດຽວທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ຂອງ 'ອານາຈັກທັງໝົດ' ຂອງອາເລັກຊານເດີ,
ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງໂຣມັນ,
ຊຶ່ງໃນເວລານີ້ໄດ້ຕັ້ງໜ້າຂອງຕົນເພື່ອເຂົ້າໄປໃນປະເທດນັ້ນດ້ວຍກຳລັງ." Uriah Smith, Daniel and the

Revelation, 258–260.

ພວກເຮົາໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າ, ຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄັ້ງໃນບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້, ວ່າຂໍ້ທີ່ສາມສິບ ແລະ ສາມສິບເອັດ ຂອງດານເຮອນ ບົດທີ 11 ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ທີ່ສິບ ແລະ ສິບເອັດ, ແລະ ປະຫວັດສາດຂອງຂໍ້ທີ່ສາມສິບ ແລະ ສາມສິບເອັດ ກໍສອດຄ່ອງກັບການຖອນຮາກເຂົ້າສາມເຂົ້າເຊັ່ນກັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງບັນດາເຂົ້ານັ້ນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ,
ມີເຂົ້ານ້ອຍອີກອັນໜຶ່ງອອກຂຶ້ນມາຢູ່ທ່າມກາງເຂົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ; ຕ່ຳໜ້າມັນ
ມີສາມເຂົ້າໃນບັນດາເຂົ້າເດີມຖືກຖອນອອກໂດຍຮາກ; ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ,
ໃນເຂົ້ານີ້ມີຕາຄ້າຍຕາຂອງມະນຸດ, ແລະ ມີປາກເວົ້າຖອຍຄຳໃຫຍ່ໂຕ. ... ແລະ
ເຖິງບັນດາສິບເຂົ້າທີ່ຍຸ່ນທົ່ວຂອງມັນ, ແລະ ເຖິງອີກອັນໜຶ່ງທີ່ອອກຂຶ້ນມາ ແລະ
ຕ່ຳໜ້າມັນມີສາມອັນລົມລົງ; ຄືເຂົ້າອັນນັ້ນທີ່ມີຕາ ແລະ ມີປາກເວົ້າຖອຍຄຳອັນໃຫຍ່ຍິ່ງ, ແລະ
ຮູບລັກສະນະຂອງມັນກໍສົ່ງຜ່າຜົນກວ່າພວກຂອງມັນ. ດານເຮອນ 7:8, 20.

ເຫມືອນດັ່ງທີ່ດານເຮອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 9 ເປັນຕົວແທນຂອງສາມເຂດພູມສາດແຫ່ງການພິຊິດ
ຊຶ່ງໄດ້ສະຖາປະນາໂຣມນອກຮີດໃຫ້ຂຶ້ນສູ່ບັນລັງ, ດັ່ງນັ້ນເຊັ່ນກັນ ການຖອນເຂົ້າທັງຫຼາຍຂຶ້ນສາມອັນ
(ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງພວກ Heruli, Ostrogoths ແລະ Vandals)
ກໍເປັນຕົວແທນຂອງສາມເຂດພູມສາດແຫ່ງການພິຊິດ ຊຶ່ງໄດ້ສະຖາປະນາໂຣມສັນຕະປາປາໃຫ້ຂຶ້ນສູ່ບັນລັງ.
ປະຫວັດສາດທັງສອງນັ້ນສອດຄ່ອງກັບດານເຮອນ 11 ຂໍ້ 40 ຫາ 43,
ແລະການຖອນເຂົ້າສາມອັນຂຶ້ນນັ້ນສອດຄ່ອງກັບປະຫວັດສາດຂອງຂໍ້ 30 ແລະ 31.

“ຂໍ້ 8. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາບັນດາເຂົ້ານັ້ນ, ແລະ, ຈົ່ງເບິ່ງແມ່,
ມີເຂົ້ານ້ອຍອີກອັນໜຶ່ງອອກຂຶ້ນມາທ່າມກາງພວກມັນ,
ຕ່ຳໜ້າຊຶ່ງມີສາມເຂົ້າໃນບັນດາເຂົ້າທີ່ອີດຖືກຖອນອອກພ້ອມຮາກ; ແລະ, ຈົ່ງເບິ່ງແມ່,
ໃນເຂົ້ານີ້ມີຕາເໝືອນຕາຂອງມະນຸດ, ແລະມີປາກເວົ້າຄຳອອດໃຫຍ່.”

“ດານເຮອນໄດ້ພິຈາລະນາເຂົ້າທັງຫຼາຍນັ້ນ.
ສັນຍານຂອງການເຄື່ອນໄຫວອັນແບກປະຫຼາດໄດ້ບາກດີຂຶ້ນທ່າມກາງເຂົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ. ມີເຂົ້ານ້ອຍອັນໜຶ່ງ
(ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນນ້ອຍ, ແຕ່ພາຍຫຼັງກັບໃຫຍ່ແລະແຂງແຮງກວ່າພວກດຽວກັນ)
ດັນຕົນເອງຂຶ້ນມາທ່າມກາງເຂົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ.
ມັນບໍ່ພໍໃຈທີ່ຈະຫາບ່ອນຂອງຕົນເອງແລ້ວຄອບຄອງບ່ອນນັ້ນຢ່າງສະຫງົບ;
ແຕ່ມັນຕ້ອງຜັກໄສບາງເຂົ້າອື່ນໆອອກໄປ ແລະຍຶດເອົາບ່ອນຂອງພວກມັນ.
ອານາຈັກສາມແຫ່ງໄດ້ຖືກຖອນອອກໄປຕ່ຳໜ້າມັນ. ເຂົ້ານ້ອຍນີ້,
ດັ່ງທີ່ພາຍຫຼັງເຮົາຈະມີໂອກາດສັງເກດຢ່າງລະອຽດກວ່ານີ້, ແມ່ນລະບົບສັນຕະປາປາ.
ເຂົ້າສາມອັນທີ່ຖືກຖອນອອກໄປຕ່ຳໜ້າມັນນັ້ນ ຄືຊົນເຜົ່າ Heruli, ຊົນເຜົ່າ Ostrogoths, ແລະ ຊົນເຜົ່າ
Vandals. ແລະເຫດຜົນທີ່ພວກມັນຖືກຖອນອອກໄປ ກໍເພາະພວກມັນຕໍ່ຕ້ານຄຳສອນ
ແລະຂ້ອງສົດຂອງລະບົບລ່າດັບຊົນຂອງສັນຕະປາປາ,
ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານອຳນາດສູງສຸດໃນຄຣິດຕະຈັກຂອງອະທິການແຫ່ງໂຣມ.”

“ແລະ ‘ໃນເຂົ້ານ້ອຍນີ້ມີຕາຄ້າຍຕາຂອງມະນຸດ ແລະມີປາກເວົ້າຖອຍຄຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່,’
ດານນີ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍອັນເໝາະສົມຂອງຄວາມສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມ, ຄວາມຍິ່ງຮຸ້ນລຸບຸລຸໂປ່ງ,
ຄວາມເຈົ້າເຈໜັງ, ແລະຄວາມມອງເຫັນການໄກຂອງລ່າດັບຊົນສັນຕະປາປາ;
ແລະປາກທີ່ເວົ້າຖອຍຄຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ
ເປັນສັນຍາລັກອັນເໝາະສົມຂອງການອ້າງສົດຢ່າງຫຍິບຈອງຂອງບັນດາອະທິການແຫ່ງກຸງໂຣມ.” Uriah
Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

ແມ່ນໂຮມທຶສະຖາປະນານິມົດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ,
ແລະໂດຍສະເພາະຄຳນິມົດໃນດານເຢຣີບົດທຶສິບເອັດ. ໃນບົດນັ້ນ
ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ສຳເລັດໄປແລ້ວກ່ອນການເຄື່ອນໄຫວມືນເລີ
ຈະຖືກທຳໃຫ້ເກີດຊ້ຳອີກໃນຫົກຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງດານເຢຣີບົດທຶສິບເອັດ.
ການພິຈາລະນາປະສານທາງພູມສາດສາມປະການ ຊຶ່ງໄດ້ສະຖາປະນາທັງໂຮມນອກຮີດ
ແລະໂຮມສັນຕະປາບາໄວ້ເທິງບັນລັງ ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນບົດທຶສິບເອັດ, ແລະການນຳສະເໜີທັງສອງນັ້ນເປັນ
ແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງເວລາທີ່ໂຮມສະໄໝໃໝ່ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນອີກຄັ້ງເທິງບັນລັງ.
ແມ່ນໂຮມທຶສະຖາປະນານິມົດນັ້ນ, ແລະໂປໂລໄດ້ລະບຸວ່າ
ໂຮມສັນຕະປາບານນີ້ຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາຂອງມັນ.

ຍ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫຼອກລວງພວກທ່ານດ້ວຍວິທີໃດໆເລີຍ; ເພາະວັນນະນັ້ນຈະບໍ່ມາ
ຈົນກ່ວາການຫັນໜ້າອອກຈາກຄວາມເຊື່ອຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນ ແລະຄົນແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ,
ຄືບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ຊຶ້ງຂັດຂວາງ ແລະຍົກຕົນເອງຂຶ້ນເປັນອິທຸກສັງເກດເຫັນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ
ຫຼືສິ່ງທີ່ມະນຸດມັດສະການ; ຈົນເຖິງຂັ້ນວ່າ ລາວນັ້ນຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດຸດດັງເປັນພຣະເຈົ້າ
ໂດຍສະເພາະຕົນເອງວ່າລາວເປັນພຣະເຈົ້າ. ພວກທ່ານບໍ່ຈື່ວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແກ່ພວກທ່ານແລ້ວ? ແລະບັດນີ້ພວກທ່ານກຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ
ສິ່ງໃດກຳລັງຍັບຢັ້ງລາວໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ລາວຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາຂອງລາວ. 2 ເທຊະໂລນກິ 2:3-6

ສັນຕະປາບາໄດ້ຂຶ້ນຄອງບັນລັງເປັນອານາຈັກທີ່ຫ້າໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີໃນປີ 538,
ແລະຫຼາຍຄົນທີ່ພິຈາລະນາຂໍ້ທີ່ກົກ ຍ່ອມຈະສັນນິຖານຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ໂປໂລໝາຍເຖິງວ່າ
"ສັນຕະປາບາຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນປີ 538." ສິ່ງນີ້ອາດຈະຖືກຕ້ອງ,
ແຕ່ຢ່າງນ້ອຍກໍເປັນຄວາມຈິງຂັ້ນຮອງຂອງສິ່ງທີ່ໂປໂລກຳລັງຊີ້ບອກ. ໂປໂລ
ເຊັນດຽວກັບບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງປວງ ກຳລັງກ່າວເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍຫຼາຍກວ່າຊ່ວງເວລາຂອງຕົນເອງ.
ທ່ານກຳລັງອ້າງເຖິງວ່າ ສັນຕະປາບາຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນເຊີງຄຳພະຍາກອນແນວໃດ,
ເພາະວ່າໃນຖານະຜູ້ພະຍາກອນ ທ່ານສອດຄ່ອງກັບຜູ້ພະຍາກອນອື່ນໆທັງໝົດ. ບັນທັດເທິງບັນທັດ,
ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີນິມົດກໍພິນາດ, ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ມີນິມົດ ກໍບໍ່ມີນິມົດເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າສິ່ງໃດເປັນສິ່ງສ້າງຕັ້ງນິມົດ.
ການຮູ້ວ່າໂຮມເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງຕັ້ງນິມົດ ເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ກຽວພັນກັບຄວາມເປັນແລະຄວາມຕາຍ. ໂປໂລ
ໃນຄວາມສອດຄ່ອງກັບບັນດາຜູ້ພະຍາກອນອື່ນໆ ກຳລັງຊີ້ບອກວ່າ ສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍໂຮມແຫ່ງສັນຕະປາບາ,
ຜູ້ຊຶ້ງເປັນໂຮມໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ຄື "ເວລາຂອງມັນ." "ເວລາ" ໃນຄຳພະຍາກອນທີ່ກ່າວເຖິງພັນກັບໂຮມ
ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍວ່າ ໂຮມແມ່ນຫຍັງ ແລະແມ່ນໃຜ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ອັກຄະສາວົກໂປໂລ, ໃນຈົດໝາຍສະບັບທີ່ສອງຂອງທ່ານເຖິງຊາວເທຊະໂລນກິາ,
ໄດ້ທຳນາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າເຖິງການປະຖົມຄວາມເຊື່ອຄັ້ງໃຫຍ່
ຊຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ການສະຖາປະນາອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາ. ທ່ານໄດ້ປະກາດວ່າ ວັນແຫ່ງພຣະຄຣິດຈະບໍ່ມາ,
"ເວັ້ນແຕ່ວ່າຈະມີການຖອຍຫຼັງເກີດຂຶ້ນກ່ອນ, ແລະມະນຸດແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເຜີຍອອກ,
ຄືບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ທີ່ຕົຕ້ານ ແລະຍົກຕົນຂຶ້ນເປັນອິທຸກສັງເກດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າ
ຫຼືທີ່ຖືກນະມັດສະການ; ຈົນກະທັ້ງລາວນັ້ນຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດັງເປັນພຣະເຈົ້າ,
ສະແດງຕົນວ່າລາວເປັນພຣະເຈົ້າ." ແລະຍັງໄປກວ່ານັ້ນ, ອັກຄະສາວົກໄດ້ເຕືອນພວກພິນ້ອງຂອງທ່ານວ່າ
"ຄວາມລັບລັກແຫ່ງຄວາມອະທຳກຳລັງທາງການຢູ່ແລ້ວ." 2 ເທຊະໂລນກິາ 2:3, 4, 7.
ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາອັນເຊົ້ານັ້ນ ທ່ານກໍໄດ້ເຫັນຄວາມຜິດພາດຕ່າງໆ ຄ່ອຍໆແຊກເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກ
ຊຶ່ງຈະຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບການພັດທະນາຂອງລະບົບສັນຕະປາບາ.

“ທົວະໜ້ອຍ ທົວະໜ້ອຍ ໃນເບື້ອງຕົ້ນດຳເນີນໄປຢ່າງລັບງແລະຢ່າງງຽບ
 ແລະຕໍ່ມາກຢ່າງເປີດເຜີຍຫຼາຍຂຶ້ນ ເມື່ອມັນເພີ່ມກຳລັງແລະໄດ້ຄອບງຳຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ
 ‘ຄວາມລັບລັກແຫ່ງຄວາມອະທຳ’
 ກໍໄດ້ດຳເນີນວຽກງານອັນຫຼອກລວງແລະໝືນປະໝາດພຣະເຈົ້າຂອງມັນຕໍ່ໄປ. ຢ່າງເກືອບຈະບໍ່ຮູ້ສຶກໄດ້
 ຂະທຳນຽມຂອງຄວາມນອກສາສະໜາໄດ້ແຊກເຂົ້າມາໃນຄຣິດຕະຈັກ.
 ຈິດວິນຍານແຫ່ງການປະນີປະນອມແລະການຄ້ອຍຕາມໄດ້ຖືກຍັບຢັ້ງໄວ້ຊົ່ວຄາວ
 ໂດຍການຂົ່ມເຫັງອັນຮຸນແຮງທຳຄຣິດຕະຈັກໄດ້ທົນຮັບພາຍໃຕ້ລັດທິນອກສາສະໜາ.
 ແຕ່ເມື່ອການຂົ່ມເຫັງຢຸດລົງ ແລະຄຣິດສະຕະສາສະໜາໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ລາຍພະລາຊະວັງແລະວັງຂອງກະສັດ
 ນາງກໍໄດ້ຖອດຖົມຄວາມຮຽບງ່າຍອັນຖອມຕົນຂອງພຣະຄຣິດແລະອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງ
 ເພື່ອແລກເອົາຄວາມໂອ້ອຳແລະຄວາມຈອງຫອງຂອງປະໂລຫິດແລະຜູ້ປົກຄອງນອກສາສະໜາ;
 ແລະແທນທີ່ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ນາງໄດ້ນຳເອົາທິດສະດີແລະປະເພນີຂອງມະນຸດມາແທນ.
 ການຫັນມາເປັນຄຣິດສະຕຽນພຽງແຕ່ໃນນາມຂອງຄອນສະແຕນຕິນ ໃນຕອນຕົ້ນຂອງສະຕະວັດທີສີ່
 ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຊຸ້ມຊົມຍືນດີຢ່າງໃຫຍ່; ແລະໂລກ ຊຶ່ງປົກຄຸມຕົນໄວ້ດ້ວຍຮູບລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ
 ກໍໄດ້ເດີນເຂົ້າມາໃນຄຣິດຕະຈັກ. ບັດນີ້ ວຽກງານແຫ່ງການເສື່ອມຊາມໄດ້ດຳເນີນໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.
 ລັດທິນອກສາສະໜາ ແມ່ນວ່າເບິ່ງເໝືອນຖືກຜິດ ແຕ່ກັບກາຍເປັນຜູ້ຊະນະ.
 ຈິດວິນຍານຂອງນາງໄດ້ຄອບງຳຄຣິດຕະຈັກ. ຄຳສອນ ພິທີກຳ ແລະຄວາມເຊື່ອງມຸງາຍຂອງນາງ ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າ
 ຂ້າປະສົມໄວ້ໃນຄວາມເຊື່ອແລະການນະມັດສະການຂອງຜູ້ທີ່ອ້າງຕົນວ່າເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.”

“ການປະນີປະນອມລະຫວ່າງຄວາມເຊື່ອນອກຄຣິດ ແລະ ຄຣິດສະຕຽນນີ້ໄດ້ນຳໄປສູ່ການພັດທະນາຂອງ
 ‘ມະນຸດແຫ່ງບາບ’ ທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ລ້ວງໜ້າ ວ່າເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນເໜືອພຣະເຈົ້າ.
 ລະບົບອັນມະຫຼົກແຫ່ງສາສະໜາທຽມເທັດນັ້ນ ເປັນຜົນງານຊັ້ນເອກແຫ່ງອຳນາດຂອງລາຕານ—ເປັນອະ
 ນຸສາວະລີແຫ່ງຄວາມພະຍາຍາມຂອງມັນທີ່ຈະສະຖາປະນາຕົນເອງໄວ້ເທິງບັນລັງ
 ເພື່ອປົກຄອງໂລກຕາມໃຈບາຖະໜາຂອງມັນ.” The Great Controversy, 49, 50.